

Lumi sateli hitaasti maahan kahvilan edessä. Eetun kahvi höyrysi kylmässä talvisäässä. Hän istui tuolilla kahvilan terassilla katoksen alla. Eetu oli laskenut pistoolinsa Walther P99Q kotelossaan viereiselle tuolille. Hän joi kahviaan lumen leijaillessa hänen karva hattuunsa. Vuoden 2034 talvi oli ollut yllättävä. Lunta oli satanut taivaan täydeltä ja kulkuteiden reunoja koristivat yli metrin korkuiset lumikinokset. Eetu katsoi rannekelloaan, 21.00. Pimeän tulosta oli kulunut lähes neljä tuntia. Rannikko kylää valaisivat enää yksittäiset valot talojen ikkunoista ja läheisen parkkipaikan lampuista. Hän katseli tuulessa liehuvaa, pieneen tankoon ripustettua Suomen lippua joka koristi hänen pöytänsä. Eetu hymyili, oli kulunut melkein viisi vuotta siitä kun hän oli viimeksi ollut Suomessa itsenäisyyspäivänä. Sitten hänen ilmeensä synkistyi taas ja hän laski juomansa pöydälle kun muistot palasivat hänen mieleensä siitä mitä noina viitenä vuonna oli tapahtunut. Lähes alitajuisesti, Eetun itse huomaamatta hänen kätensä työntyivät sisälle ja alkoi hapuilla tuttua muotoa. Pian hänen sormensa tunsivat ohuen paperin kosketuksen ja hän veti takkinsa alta esiin kirjan. Kirjan sivut olivat ohuita, kellertäviä ja täynnä tekstiä. Eetu näki riekaleisen kannen palan lepäämässä sivuja vasten kohdassa josta loput kannesta oli repäistyt irti. Se on turvallisinta... turvallisinta, kaikui hänen päässään. Eetun sormet viilettivät sivujen läpi, hänen tutkiessaan sivunumeroita niiden viilettäessä hänen silmiensä editse. Lopulta hän aukaisi kirjan aukeaman kokonaan ja laski sen eteensä pöydälle. Eetu alkoi tärinästä laskiessaan päänsä kirjan sivuja vasten, se ei johtunut kylmästä. Pelkkä muisto... pelkkä kivulias muisto vain! Eetu tuijotti hetken sivuille hyytynyttä veriläikkää, sitten hän sulki kirjan ja työnsi sen takaisin takkinsa sisään. Eetu joi kahvinsa loppuun ja nojasi hetken käsiinsä. Hän nousi seisomaan ja kääntyi ovelle päin viedäkseen mukinsa sisälle. Kahvilanpitäjä, noin 70 kymppinen yksin asuva mummo astui ovesta ulos. Mummo hymyili ystävällisesti ja kysyi Eetulta ottaessaan mukin tältä: "Eikö sinun pitäisi olla perheesi kanssa?" Eetu hymyili vaisusti ja nosti aseensa penkiltä. "Niin kai..." Perheeni on kuollut aikoja sitten ja ystäviäni jahdataan ympäri maailmaa. Eetu kääntyi ympäri ja lähti kävelemään kohti parkkipaikkaa jolle oli jättänyt virka autonsa, kahvilan ovi sulkeutui hänen takanaan. Hän käveli lumen reunustamaa polkua pitkin lampuilla valaistulle parkkipaikalle. Eetu jatkoi matkaansa kohti parkkipaikan perällä olevaa autoaan lamppujen valon luomaa kujaa pitkin. Toisella puolella oli puita ja parkkipaikan toisen puolen lamput eivät toimineet. Eetu oli juuri saapumassa autonsa luokse kun pimeydessä parkkipaikan toisella puolella välähti valo. Hän jäi tuijottamaan pimeyteen ja valo näkyi uudestaan. Noin viidentoista metrin päässä joku vilkutti auton valojaan. Eetu otti kummastuneena pari askelta lähemmäksi paikkaa jossa valot olivat näkyneet. Valot välähtivät uudelleen ja Eetu alkoi ärtyneenä epäillä jonkun pelleilevän hänen kanssaan. Hän oli juuri kääntymässä takaisin autoonsa päin lähteäkseen kun hän kuuli äänen pimeydessä. Auton ovi aukeni hitaasti ja paukahti sitten taas kiinni. Eetu kuuli epämääräistä muminaa ja lähestyviä askeleita. Eetu otti pari askelta eteenpäin ja laski kätensä vaistomaisesti aseensa kahvalle. "Kuka siellä?" Eetu kysyi vain hieman rauhattomasti. Varmaan kännissä. Mumina lähestyi ja voimistui pikkuhiljaa. Pimeydestä astui hahmo lamppujen valo piiriin parin metrin päähän Eetusta. Hän tutkaili hahmoa hetken. Poika näytti olevan noin kahdeksantoista. Pitkä ja riutuneen näköinen, Eetu ajatteli. Poika oli asettanut kätensä selkäänsä taakse. Eetu katsoi pojan silmiä, ne tuijottivat häntä mustien hiusten takaa, kummallisesti. Eetusta tuntui kuin hän olisi nähnyt silmissä jotain tuttua, jotain hirvittävää. Hän tuijotti hetken suoraan pojan vihreisiin silmiin. Vihreiden kuvioden joukossa hän näki sen, punaisen kiertelevän vivahteen, kuin käärmeen. Se ei ole mahdollista. Eetun ote pistoolista kiristyi. Pojan suu aukesi ja muminasta Eetu erotti yhden lauseen: "Kaikkien on maksettava." Eetu huudahti kauhusta samaan aikaan kun poika veti selkäänsä takaa konepistoolin. Eetu tuijotti hetken suoraan aseeseen piippuun ja

sitten se välähti. Eetu romahti vertavuotavana lumikasaan. Parkkipaikan läheltä alkoi kuulua huutoa, mutta hän ei sitä enää kuullut.